

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשחי

עש"ק פ' ויקרא, פ' זכור, ז' אדר שני ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ח שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו

גינזבורג

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

הפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ חזקה / משיחת ש"פ פקודי החש"ד

6 זמן הגאולה

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק? / הזמן הנוכחי ופי' השבוע באור הגאולה

10 ילחום מלחמת ה' - וינצח

זו שטות הכי גדולה וטיפשות שאין כמותה / בענין שלימות הארץ

12 המעשה הוא הטיקר

כיון שיש לו שייכות לרבי הרי הוא מוכרח לציית לו / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

ממש - מלכא משיחא / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

15 כתב-יד-קודש

עמלק כנגד עצמות / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על דבריו ביחידות

עמלק כנגד עצמות

בקשר עם פרשת זכור שקוראים בשבת זו, הננו מביאים צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דבריו ביחידות (כפי הנראה) להרה"ג אפרים אליעזר הכהן יאלעס ע"ה מתאריך י"א אדר ה'תשי"ח

כאמור, שבשעתו תיכף יציאתו ויהי הקובץ ומצד זו איזו קבלת אור במשך זמן וזו אור של פנים וזמן איזו בי מוצק פה עיונות דעצם אש פאראוואס ע"כ ז"ל פ"ד צבאות און אה"א צ"ל קט"ו ז"ל ק"מ און אורק נאר זען צאנק וצבאות.

(ק) זו איז צ"ל ק"מ און אה"א צ"ל קט"ו ז"ל ק"מ און אורק נאר זען צאנק וצבאות.

אחיזתיו אה"א צ"ל קט"ו ז"ל ק"מ און אורק נאר זען צאנק וצבאות.

אחיזתיו אה"א צ"ל קט"ו ז"ל ק"מ און אורק נאר זען צאנק וצבאות.

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

כמדומה, שבשעתו תיכף ליציאתו את הקודש וחזר אז איזו נקודות ממה ששמע אמר גם כן:
 א) אז קליפת עמלק איז די זאך פון גיאות בעצם לזה פארנעמט ער זיך **אנקעגען** עצמות און דער ביטול זיינער קען אויך נאך זיין דורך עצמות.
 ב) אז דער עיקר העבודה איז אז דער ביטול זאל אראפקומען ביז למטה, כי יד על כס אין הכסא שלם אז ס'זאל דערגרייכן ביז דעם כס (מדרי' המלכות) און ביז למטה מטה.

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
 ליישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
 ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
 ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' ש"י ענתי**

המדרש הקודש - "המעשה הוא העיקר" - מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם דותן ישראל ע"ה בן - יברלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנונו נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז
 ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה
 יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
 דואר אלקטרוני: chinuch@015.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

שמבטלים חשכת הגלות ועושים "אור גדול", ועד ש"לילה כיום יאיר".

(משיחת ט"ז אדר, בעת ה"יחידות", ה'תש"נ - בלתי מוגה)

לא יהי צורך להדחף לשמוע את המגילה בבית המקדש

. . וכל זה - בשעתא חדא וברגעא חדא, תיכף ומיד ממש - עוד לפני ימי הפורים, כך שלקראת ימי הפורים . . נהי' כולנו בארצנו הקדושה ביחד עם משיח צדקנו,

ומכיון שכן, הרי מובן, שכולם ידחפו כדי לשמוע את קריאת המגילה בבית המקדש, ובעצם - לא יהי' צורך להדחף, כי אם באופן ד"משתחוים רווחים!"

(משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, ויזכה אלפים במצוות תפילין ומוזוג נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולעיני זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה

היות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו ומעולם לא היו שייכים לזה הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה • הוא יכול להיות מורה הוראה בישראל אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל ואין לו מה להשלוח אחרים בנוגע לזה • הוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא" אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים - הוא נבהל כי אינו מורגל בזה • משיחת ש"פ פקודי ו' אדר שני ה'תש"ל - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב, וכפי שאמר² שביכולתו הי' לקחת על עצמו את כל הענין והוא הי' יכול לשלם את כל ההוצאות בעצמו, אלא שרצה לזכות את כל בני ישראל בזה.

[שאלו ע"כ מה המקור, אזי ענין זה מובא במדרש:

כתוב במדרש שכאשר הנשיאים הגיעו למשה ואמרו שברצונם לבנות את כל המשכן עם הכסף והזהב הפרטיים שלהם, ענה להם משה שהקב"ה רוצה שכל בני ישראל יבנו את המשכן, "כל נדיב לבו"³, וברצונו לזכות את כל

א. סיום כתיבת ספר התורה (ע"י משה רבינו) הי' בו' אדר, ערב ש"ק ז' אדר שבו אירע פטירתו והסתלקות משה רבינו.

הרי משה "הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹, ועל-כן הרי זה קשור גם עם תחילת כתיבת ספר התורה שכ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב (שזה עתה סיימהו), והוא נתן לזה את השם "ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו".

וזוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף

(* חלקה הראשון של השיחה נדפס ב"יחי המלך" גליון ש ע' 3 ואילך. להעיר שאמירתה הי' פחות מחודשיים לאחרי - ובקשר עם - סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבט תש"ל ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

(1 נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

(2 ראה שיחת יו"ד שבט תש"ל ס"ב (שיחות קודש תש"ל ח"א ע' 393).

(3 ויקהל לה, ה.

תורת החינוך החב"די

קלטות שמע, דיסקים לצפייה וחוברות קריאה של הרצאות ומאמרי חינוך מאלפים מאת רבנים, משפיעים ואנשי חינוך

הרב מרדכי שמואל אשכנזי • הרב יוסף הכט • הרב מנחם מענדל גלובובסקי
הרב יוסף יצחק יעקבסאן • הרב יצחק ערד • הרב מרדכי חושנשטיין • הרב שמעון וייצהנדלר • ועוד

להזמנת קטלוג חינם -
טל: 03-9600667, פקס: 03-9607219
ת"ד 2025, כפר חב"ד 72915
chinuch@015.net.il

ניתן להזמין מספר רב של הרצאות בדיסק אם-פי-3 חסכוני.

חובה לכל הורה ומחנך

ממש - מלכא משיחא

יש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים)", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל(המ"ם ד) "מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו' [. . .]. והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. ההחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו [. . .]. והעיקר – שכל הנ"ל יהי' במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ם) [. . .]. ותיכף ומיד ממש (שניהם – במ"ם, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה – "טרם יקראו ואני אענה" – יהי' הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש! (משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

משיח צדקנו הבטיח שהוא בא היום" כפשוטו

וזהו גם המענה לאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים: כיצד יתכן שמשיח צדקנו יבוא היום – הרי "לא אתא אליהו מאתמול" וכו' וכו'?! – הנה על זה ישנו פס"ד ברור בגמרא מסכת "סנהדרין" (שענינם של ה"סנהדרין" – לפסוק דינים, ויהודי שלומד "סנהדרין" כדבעי, נעשה הוא "א סנהדרין איד!"). שמשיח צדקנו הבטיח שהוא בא היום" – כפשוטו, "היום" אם בקולו תשמעו! ולכן, אין נפק"מ כלל היכן נמצא אליהו וכו' – העיקר הוא שישנו הענין ד"בקולו תשמעו", ואז מובטח שמשיח צדקנו בא היום" ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

רגע הראשון של הגאולה – בהיותנו עוד בחוץ לארץ

[. . .] וכן תהי' לנו – ברגע זה ממש ובמקום זה ממש, ועד שלא צריכים להמתין ל"ארו עם ענני שמיא", אלא גם כשנמצאים במקום הגלות (חוץ לארץ) ובזמן הגלות, נעשה רגע זה רגע האחרון של הגלות, והרגע שלאחריו רגע הראשון של הגאולה, בהיותנו עוד בחוץ לארץ ובחצי כדור התחתון – כי, נמצאים אנו בבית-הכנסת ובית-המדרש ובית מעשים טובים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עבד עבודתו במשך עשר שנותיו האחרונות (סיום גמר ושלמות כל עבודתו) בחיים חיותו בעלמא דין, אשר, כתוצאה מפעולת ה"זריעה" שלו ישנם פירות ופירי פירות, תלמידים ותלמידי תלמידים, "נרות להאיר",

והשריד הזה מחושך הגלות יכול לבוא דוקא מיהודים, כשם שהי' בי"ט כסלו. וכידוע החילוק בין י"ט כסלו לפורים וחנוכה, שבפורים וחנוכה כיון שזה הי' קשור עם נגלה דתורה אזי ההעלם יכול הי' לבוא גם מגוים, כי על נגלה דתורה גם גוי יכול להעלים [כפי שהי' במתן-תורה שהיות ואז הי' נגלה דתורה בגלוי, הי' יכול להיות בקשר לזה גלות מצרים ושבני ישראל יהיו בגלות אצל פרעה מלך מצרים], משא"כ י"ט כסלו שהי' קשור עם פנימיות התורה – על זה ההעלם לא יכול לבוא מגוים, מכיון ש"בבואה דבבואה לית להו"ם – גוי אינו יודע אודות פנימיות התורה והוא אינו יכול להעלים ע"כ, אלא הי' מוכרח לבוא דוקא מיהודים ש"בבואה דבבואה אית להו"ם⁸, שלכן י"ט כסלו הי' קשור עם יהודים הגם שלפועל גוים עשו זאת אבל יהודים גרמו לזה, שהרי בענין זה הי' "מהרסיך ומחרביך ממך יצאו"⁹, הם באו מבני ישראל עצמם.

כך גם בנדון-דידן: שריד החושך לא בא מהגוים אלא דוקא מיהודים, מהגוים אין כבר שום העלם, רק מיהודים ישנו העלם.

ג. בכלל, אסור להם לפסוק פסק-דין בענין הקשור עם פנימיות התורה, שהרי זה על-דרך דברי הגמ'¹⁰: "הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא", והטעם לזה אומר הרא"ש במס' בבא קמא¹¹ שאצל רב הי' עיקר עסקו באיסורא לכן הלכה כמותו, משא"כ שמואל הי' עיקר עסקו בממונא ולכן בזה הלכה כמותו.

ולכאו' נשאלת השאלה: מה נוגע לנו לדעת את הטעם לכך ש"הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא"? והמענה הוא: שנלמד מכך הוראה, שאפשר לפסוק פסק-דין רק

(8) יבמות קכב, א. ושי"ג. לקו"ת תצא לז, ג. מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"ב ס"ע תקמב ואילך. ובכ"מ.

(9) ישעי' מט, זי.
(10) בכורות מט, ב.
(11) פ"ד ס"ד.

הסוגים בבני ישראל בבניית המשכן. לכן לקחו זהב, כסף ונחושת מכל בני ישראל, כמדובר בהתועדות הקודמת⁴.

כך גם בענין ה"ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו", שהוא רצה לזכות בזה את כל הסוגים שבבני ישראל].

אעפ"כ, ישנם כאלו שאינם מכירים בגודל הענין ואינם רוצים להשתתף בזה!

אבל זהו החידוש ("דער אופטו") של נשיא, שהוא משתף בזה את כל בני ישראל. הגם שהדין אומר רק ש"זכין לאדם שלא בפניו"⁵ אבל אין דין ש"זכין לאדם בעל-כרחו", אעפ"כ הגם שישנם האומרים שאינם רוצים להשתתף בזה, משתף הרבי גם אותם בכתיבת ה"ס"ת, וכדלהלן.

ב. ובהקדים – העדר ההכרה שלהם בגדלות הענין, הוא אפילו לאחרי שרואים את כל תוצאות פעולותיו (של הרבי) בגלוי, שהרי כל הענינים שהיו עד עתה בהעלם נתגלו כעת לעיני כולם, ובפרט אלו היועדים כיצד הי' המצב במדינה ההיא, שהיחידים שנשארו ואחזו במצבם (בקיום התומ"צ) הם אלו הקשורים עם פנימיות התורה, ש"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכי' מאושר"⁶.

ואעפ"כ נותרו עדיין בעולם שרידים מחושך הגלות כדי לא לתת לאמת להתגלות.

וכאמור, רחמנות גדולה ("ביטערע רחמנות") על כל אלו הטוענים שאין הם חפצים בזכות להשתתף בספר התורה הנ"ל, ועכ"פ לפחות שלא יצאו בשלילה נגד הענין, ועוד עושים זאת באיצטלא של יראת שמים, אך האמת היא שהם אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם ואינם יודעים מה מגיע מ"לב חכם לימינו"⁷ ומה מגיע מהלב ההפכי לשמאלו.

(4) שיחת ש"פ ויקהל ס"ב.

(5) עירובין פא, ב. ושי"ג. וראה אנציק' תלמודית בערכו.

(6) משלי ג, יח.

(7) קהלת י"ד, ב. וראה תניא פ"ט.

כיון שיש לו שייכות לרבי הרי הוא מוכרח לציית לו

[. .] ההוראה בנוגע לפועל: כל א' יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר – שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתהי' לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נצחית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה **מוכרח** הוא להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור – מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה **מכריח** אותו להתנהג כן, ואין לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציווי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי עאכ"כ שכן הוא בנוגע לציווי של נשיא דורנו – אומרת החסידות: "לא דוקא!" – הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא"¹, היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו', משא"כ בנוגע לציווי דנשיא דורנו – נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתרה מזו: במעשה בפועל, ועד **שמסר נפשו** על ענין זה, ולכן, הרי זה **מכריח** את הבחירה! – אין לו ברירה אחרת, הוא **מוכרח** למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחר זמן – הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו – הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיעסקו בזה **"עכשיו"**, ואמר שהכוונה היא **אליו**, ואמר שהכוונה היא שיהי' **"טאפארוז-דא-פלאחו"** (הגרזן על העץ, מעשה בפועל!) ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחר זמן!

הברירה היחידה שיש לו היא להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבזה לוחם הוא נגד המציאות **שלו**, מה שמוכרח להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שיודע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוכ"ס יהי' **מוכרח** להתנהג כן – הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה תיכף ומיד, ובאופן דחסי ורחמים (מכיון שלא יהי' צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר² שאמר בהתחלת נשיאותו – שרצונו שהנהגה תהי' בחסד וברחמים כו'. וכמו כן ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר³ "א' חסיד איז א קלוגער" (החסיד הוא פיקח), ולכן, בידעו שסוכ"ס לא תהי' לו ברירה, ויהי' מוכרח להתנהג כן – הרי הוא מתנהג כן מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

(1) ז"ח בראשית ח, א. וראה ג"כ זח"א רנג, א. (2) ראה "היום יום" כ"ף מ"ח. ובכ"מ. (3) סה"ש השי"ת ע' 48-9. תש"ב ע' 6. 117.

בענין שעיקר עסקו בזה, ואם ישנו דבר שאין עיקר עסקו בזה – **אסור** לו לפסוק בנוגע לאותו דבר.

במילא מובן, שהיות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו, ומעולם לא היו שייכים לזה, הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך, אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה; הוא יכול להיות למדן, ו"חכם אתקרי ורב אתקרי"¹², ויכול להיות מורה הוראה בישראל, אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק, והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל, ואין לו מה להשלות אחרים בנוגע לזה [.].

ד. ע"פ האמור לעיל – שהפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה – הרי-זה נכלל בדברי הרמב"ם¹³ שזהו רק ענין דיצרו הרע אנסו וצריכים רק להסיר את הדבר המעלים ואזי יתגלה רצונו האמיתי שרוצה להשתתף בספר תורה. ובפרט שכולם אומרים זאת בכל בוקר ב"אני מאמין", והוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים – הוא נבהל כי אינו מורגל בזה.

ואוי-ואבוי לאלו שאינם מרגישים את גודל העילוי שבזה, אבל זוהי המעלה ("אופטור") של נשיא – שללא הבט ע"כ שהם אינם רוצים, הנה "ביד חזקה יגרשם"¹⁴, כיון שהנשיא מביט על יהודים בעין טובה, "טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל"¹⁵ ו"אין עני אלא בדעת"¹⁶ – זה שאין לו דעת להבחין ולבחור בין ימינו לשמאלו, אזי הנשיא פועל גם עליו, אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום –

(12) ראה ב"מ פו, ריש ע"א.

(13) ספ"ב מהל' גירושין.

(14) ס"פ שמות.

(15) משלי כב, ט.

(16) ראה כתובות סח, סע"א. נדרים מא, רע"א. זח"ג רעג, רע"ב.

אבל פועל עליו ש"ביד חזקה יגרשם"¹⁷.

וענין זה הוא החידוש והמעלה של נשיא, שפועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מל' "מעשין על הצדקה"¹⁸, לשון כפי¹⁹, היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות; אמנם ישנה המעלה ד"כל נדיב לבו"²⁰ לעשות בכח עצמו, אבל אם לא רוצים – צריך להיות בעל-כרחו.

ה. זהו גם מה שאומרים בנוגע לכתובת ס"ת "ויכתב משה מוצאיהם למסעיהם על-פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם"²¹, וכפי שדובר פעם²², מיוסד על הדרושים של אדמו"ר הזקן לפ' מסעי²³, ש"מ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מגיעים לעבר הירדן, וזה הכל ענין של "מסעיהם"²⁴, ששוברים את חושך הגלות, ועומדים בנסיון הגדול ביותר ולא מתפעלים מחושך הגלות.

ועי"ז הופכים את הגלות, ומזה יוצא גאולה, כשם שהי' בנוגע לז' אדר ש"ה(המון) שמח שמחה גדולה" כיון ש"נפל לי פור בירח שמת בו משה", אבל "ולא הי' יודע שבשבעה באדר וכו' נולד"²⁵, שזהו הענין מה שפועלים ש"מ"מת משה" יהי' "נולד משה", ועי"ז יוצאים מהגלות ובאופן ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"²⁶, שכל בני ישראל יוצאים מהגלות, ובקרוב ממש בביאת משיח צדקנו. ■

(17) ראה "יחי המלך" תמו ע' 6 ואילך.

(18) ראה ב" לטור י"ד סרמ"ח.

(19) וראה במדור "המעשה הוא העיקר" שבגליון זה.

(20) ויקהל לה, ה.

(21) מסעי לג, ב.

(22) בהתוועדות (לרגל סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו) ע"ש"ק פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל" (סה"מ מלוקט ח"א ע' פט).

(23) לקו"ת מסעי פח, ג ואילך. וראה לקו"ש ח"ו ע' 235 ואילך.

(24) ס"פ פקודי (מ, לח).

(25) מגילת יב, ב.

(26) ישעי' כז, יב.

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק?

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שבת¹ זו נקראת "שבת זכור" על-שם פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק"² שקוראים בתורה בסיום וחותרם קריאת הפרשה, והרי "הכל הולך אחר החיתום"³.

כמדובר כמה פעמים, כל ענין בתורה הוא הוראה⁴ עבור כל בני ישראל בכל הדורות ובכל המקומות - איך להתנהג בחייהם כאן למטה בעוה"ז הגשמי. כך גם בענין פ' זכור שהיא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל בכל הדורות כולם עד דורינו זה, שלכן מחוייבים לקרוא פרשה זו בתורה.

בפרט לאור פסק-דין הרמב"ם⁵ שיש "לזכור תמיד מעשיו הרעים כו'", וכלשונו בספר המצוות⁶ "ולשנוא אותו בכל עת ועת", שמכך מובן כי ענין זה צריך להיות בתמידות, מוכרחים לזכור בכל יום ויום את אשר עשה עמלק לבני ישראל וכן לנהל איתנו בתמידות מלחמה

- מובן בפשטות שמענין כזה יש ללמוד הוראה לכל יהודי בכל הזמנים כולם, כדלקמן.
ב. בנוגע למועד המלחמה בעמלק אומרת התורה שהיא תהי' דוקא "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב"⁷.

וצריך להבין: לשם מה זקוקים היום לקיום מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק" בשעה שלכאורה אין בכך כל תועלת - כי גם אם תהי' הזכירה כדבעי, אין אפשרות לצאת ולהלחם בו?

ההביאור יובן בהקדים מצות זכירת ומלחמת עמלק ברוחניות שישנה גם כיום:

דהנה, אע"פ שהתורה עצמה אומרת שמלחמת עמלק תהי' דוקא "בהניח גו' מכל אויביך", אין להסיק מכך שכעת הדבר לא תלוי בו, אלא אדרבה, גם הקיום ד"בהניח גו' מכל אויביך"

(* חלקים קצרים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסו בלקו"ש חי"ט ע' 221 ואילך. לפנינו מובא תרגום חפשי מההנחה (בלתי מוגה) דשיחה זו כפי שנדפסה בשיחות קודש בשל"ב ח"א ע' 475 ואילך. למללות המבואר בשיחה זו ראה לקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך. ע' 190 ואילך. המו"ל.
1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון

1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון

1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון

שגם אצל יהודי עלולה להכנס "רוח שטות", כדרשת חז"ל² עה"פ³ "כי תשטה אשתו": "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", היינו, שכל עבירה על דעת הבורא, ח"ו, באה כתוצאה מזה ש"נכנס בו רוח שטות", ועאכו"כ בענין האמור, שהוא היפך שכל הבריא אפילו אצל "מקולקלים שבאומות":

לא קיימת שום "דת" בעולם שתסכים לרשום מישהו כ"חבר" המשתייך ל"דת" זו ללא שיעשה איזה מעשה המתאים לדרישת הדת, אם זו "התזת מים"... או ענין אחר, שגם להיותו דבר שאין בו ממש - הרי זה בהתאם לדרישת דת פלונית.

רק במקום אחד ויחיד, היוצא מן הכלל, קיבלו "חוק" באופן אחר: הפקיד היושב על הגבול קיבל פקודה מ"שר" פלוני, שכאשר אדם נכנס לגבולות הארץ ומציג פיסת נייר שנאמר בה שהוא יהודי - אסור לחקור אותו היכן וכיצד קיבל "נייר" זה, מיהו כותב הנייר, מהי סמכותו וכו', מותר לו רק לשאול האם יש בידו נייר כל שהוא בקשר לזהותו, ואם לאו - האם רצונו שירשמוהו כ"יהודי"!!!

לא מדובר כאן על דרישה להתנהג בהתאם ליחודו של עם ישראל מכל העמים, אשר למרות היותו "מפוזר ומפורד בין העמים", הנהגתו היא באופן ש"דתיים שונות מכל עם"⁴; מדובר אודות דבר הנהוג ומקובל בכל הדתות שבעולם!...

(משיחת פורים ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(4) אסתר ג, ח.

(2) סוטה ג, רע"א.

(3) נשא ה, יא.

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבכת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

ולעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת ח' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה - לזרעא חי' וקיימא

ולזכות רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל - לזיווג הגון

ולזכות דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות

ולזכות צבי בן חי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

זו שטות הכי גדולה וטיפשות שאין כמותה

בהמשך להמוזכר* מדברי רבותינו נשיאינו שבמגילה נקראים ישראל בשם "יהודים" – הרי כאן המקום להזכיר עוה"פ ע"ד ביטול הגזירה האיומה שבחוק "מיהו יהודי".

בעצם, הרי זו שטות הכי גדולה, טיפשות גמורה שאין כמותה, והיפך שכל הבריא לגמרי – שיעלה בדעתו של מישהו שע"ז שמאן-דהו נותן לגוי פיסת נייר שכתוב בה שהוא יהודי, אזי נעשה "יהודי"!

חבל שצריכים בכלל לחזור ולדבר על-כך, ולהכריז שאין אנו טפשים לחשוב שתתכן מציאות של גר שנתגייר שלא ע"פ הלכה.

אבל לדאבונו, התאספו להם יהודים הטוענים שהם מדברים בשם שלש מליון יהודים, כן ירבו, הנמצאים בארץ הקודש, והחליטו על אותו חוק מחפיר, שכאשר אדם משיג בחוק-לארץ פיסת נייר שהוא יהודי, אזי בבואו להיכנס לארץ הקודש – "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" – ינפיקו לו תעודת נייר ב"אותיות מרובעות" בשם כלל ישראל שהוא "יהודי".

גם אותו גוי יודע – מה שאותם טפשים אינם יודעים – שבשעה שגוי אינו רוצה להיות יהודי **אסור** לכופו להתגייר, ובודאי שאסור **לרמות** אותו ואת כל הדורות הבאים לאחרי, ע"י עדות התעודה שהונפקה ב"אותיות מרובעות" בשם כלל ישראל המעידה על "יהדותו", כביכול!

ואעפ"כ, לא מתביישים להכריז על "חוק" שהוא שקר גדול וגלוי לעיני כל העמים – שדי בכך שיכתב על פיסת נייר שאדם זה הוא "יהודי", מבלי להתחשב כלל בסמכותו של כותב ה"נייר", העיקר שנייר זה נכתב בחוק לארץ... ומבלי להתחשב בדעתו של הגוי המכריז בפירוש שאביו גוי, ואמו גוי', ומוסיף שגם בשבתו בארץ הקודש ימשיך להתנהג כגוי, ויחנך את ילדיו כגויים לכל דבר!...

"מקולקלים שבאומות" אינם עושים כך!

אין אף "פרלמנט" בעולם שיצביע $2+2=5$! יתירה מזו: עצם העלאת נושא כזה לדיון – תיחשב **בזיון הכי גדול** ו"סטיית לחי" לכל ה"פרלמנט"!

ישנו אבל "פרלמנט" אחד היוצא מן הכלל – דוקא ה"פרלמנט" שהתכנס בירושלים עיר הקודש, סמוך לירושלים העתיקה, הוא זה שהעלה לדיון שאלה כזו, והחליט ברוב קולות על חוק שהוא היפך השכל הבריא!

חוק זה התקבל אמנם ע"י כאלו השייכים ל"עם חכם ונבון"1... אבל, התורה גילתה כבר

(* סכ"ג – בהתוודעויות תשד"מ ח"ב ע' 1257. (1) ואתחנן ד, ו.

קשור לעבודתו – עי"ז שילחם ב"כל אויבך מסביב" כפי שזה בעבודה הרוחנית, הרי זה יביא את קיום הדבר גם כפשוטו.

כיצד נלחמים עם "כל אויבך מסביב" בעבודה הרוחנית? – על-ידי המלחמה ב"ראשית גוים – עמלק"⁸, שעמלק הרי הוא ראשית ושרש ומקור דכל הגוים, ועי"ז שיהודי נלחם ב"ראשית גוים עמלק" בעבודתו הרוחנית, הרי בדרך ממילא ינצח את "כל אויבך מסביב" בעבודתו הרוחנית, וכך ימשיך ויפעל ענין זה ד"בהניח גו'" גם כפשוטו, ואזי יוכל גם להלחם בעמלק בגשמיות – מצות מלחמת עמלק כפשוטו.⁹

ג. כיצד מגיעים למלחמת עמלק ברוחניות?

הנה הכח למלחמה זו והתחלתה ניתן כבר בתחילת הפרשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" – מצות זכירת עמלק¹⁰:

כאשר יהודי נזכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו – לא רק התבוננות בכללות הענין בבחי' "מקיף", אלא התבוננות פנימית בפרטי הענינים: מתי זה ה', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז בני ישראל, "ואתה עיף ויגע"¹¹, ובאיזה מעמד ומצב ה' אז עמלק – "ולא ירא אלקים כו"¹¹ –

ובדיוק הלשון – "ולא ירא אלקים": אין הכוונה שעמלק לא ידע מהקב"ה, אלא הוא אכן ידע שיש "אלקים" אבל "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו, ולא כמו שהי' בפרעה, שאמר "לא ידעתי את הוי"¹², היינו, שלא ידע ממנו ובמילא אם אינו יודע מהקב"ה לא שייך שיפחד ממנו; משא"כ אצל עמלק ה' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו אלקים, שפירוש הפשוט של המלה "אלקים" הוא "בעל היכולת ובעל הכחות" כפי שמפרש בשו"ע בפי' המלות¹³, כלומר, הוא גם ידע שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו.

זהו ענינו של עמלק – "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴: הוא "יודע את רבונו", זאת-אומרת, לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים היכן-שהוא, אלא הוא יודע שזהו **רבונו**, רבון ובעל-הבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה סתם במזיד היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק), אלא הוא "מתכוין למרוד בו", כל כוונתו היא רק למרוד בהקב"ה – לא במזיד, לא מחמת תאוה ועאכו"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה ההיפך מרצונו של הקב"ה, והיא – למרוד בו!

וכאשר יהודי מתבונן בכל זה, "יחם לבבו"¹⁵ כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיהודי נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמחה את זכר עמלק"⁷ בגשמיות.

ד. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

(8) בלק כד, כ.

(9) נתבאר כאן (עוד) הוראה ע"ד ענין ה"קץ" וגאולה –

(10) רמב"ם מ"ע קפט.

(11) רמב"ם ב"מ ע"ש ע' 193 הע' 38.

(12) רמב"ם מ"ע קפט.

(13) רמב"ם מ"ע קפט.

(14) רמב"ם מ"ע קפט.

(15) רמב"ם מ"ע קפט.

(12) שמות ה, ב.

(13) או"ח ס"ה.

(14) נסמן בלקו"ש שם ע' 193 הע' 38.

(15) ל' הכתוב – שופטים יט, ו.

(10) רמב"ם מ"ע קפט.

(11) רמב"ם מ"ע קפט.

(12) רמב"ם מ"ע קפט.

(13) רמב"ם מ"ע קפט.

(14) רמב"ם מ"ע קפט.

(15) רמב"ם מ"ע קפט.

בענין ד"אשר קרך¹⁶ בדרך¹¹:

עמלק מנסה לקרר את היהודי ע"י היצר הרע שבא וטוען כלפיו: מה אתה מתפעל מכך שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה ברא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה ההתפעלות מכך שהקב"ה בקע את ים-סוף¹⁷, הרי עבורו אין זה פלא כלל, ומה הרעש הגדול ("דער געוואלד")?

הרי הבעש"ט¹⁸ אומר – על הפסוק¹⁹ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", שמוכרח הדבר שבכל רגע ורגע הקב"ה מוהה את העולם כולו מחדש ע"י דבר ה', ולולא זאת אין העולם יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"²⁰, ואם-כן, מה הפלא הגדול בכך שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע ברגע זה ולא ימשיך כדרכו בדרך הטבע?! הרי זה כלל אינו חידוש ("ניט קיין געוואלד"), כי אם ה' הקב"ה מפסיק לרגע אחד להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בזה שלא ירצה בים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומהי ההתפעלות הגדולה מכך שהקב"ה פעל שלרגע קצר ים-סוף ישתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע הנך מסתובב ("גייסט ארום") בהתפעלות?

וזוהי המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק – שלא יפעל בו את ה"אשר קרך בדרך", לא לתת לעמלק לקררו.

וללא הבט על טענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שטענת עמלק היא בגלל ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בהקב"ה, וביודעו זאת, אינו מתפעל מכך ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

ה. אמנם, עצם הדבר שיהודי שומע את טענתו של עמלק הרי זה כבר מורה על חסרון בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי, "חלק אלקה ממעל"²¹, ישמע את טענתו של עמלק, איך הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? אלא סימן שחסר אצלו בהתקשרות, וכידוע הפתגם²² ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכיון שיהודי זה שומע את עמלק טוען את טענותיו, הרי זה סימן שאינו קשור למעלה כפי שצריך להיות; וכפי שראו זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם רק עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחריו"¹¹, משא"כ היהודים שהיו בתוך הענן, אליהם לא יכול ה' לגשת מלכתחילה, כפי שרש"י מפרש שם¹¹.

אעפ"כ אומרים, שללא הבט על-זה שיהודי נמצא במצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את טענותיו – אעפ"כ היהודי אינו מתפעל מכך, נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'.

ואדרבה, מזה גופא שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרך בדרך", מוכח שהיהודי מצד עצמו הוא חס ("א ווארימער איד"), שהרי מתי שייך לקרר – דוקא כשהדבר עצמו חס, אבל

(16) ראה תנחומא עה"פ (ט) – הובא בפרש"י, שהוא ל' קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 הע' 83.
 (17) בענין הקשר שבין קרי"ס למלחמת עמלק - ראה לקו"ש שם; ח"א ע' 76-7.
 (18) ראה שעהיה"א פ"א.
 (19) תהילים קיט, פט.
 (20) ברכת יוצר אור.
 (21) תניא רפ"ב.
 (22) לקו"ד ח"ב ערב, א.

אם בתחילה מדובר בדבר קר לא שייך לקרר אותו, ומכך מובן שהיהודי מצד עצמו הוא חס כי אצלו מאירה הנשמה, שהיא "רשפי רשפי אש שלהבת י-ה"²³.

ולכן יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", זאת-אומרת, עמלק לא התבונן בשכלו והגיע למסקנא שכלית שאין פלא בכך שהקב"ה יכול לחולל נס ובמילא אין מה להתפעל מזה שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל נס אחר, אלא עמלק "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות ("מיט א ווארימקייט").

ו. וזוהי ההוראה מפ' זכור:

אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חס, ולא נוגע איך שאתה נראה בחיצוניות, "אל תבט אל מראהו"²⁴, כי בפנימיות יודעים שהנך יהודי חס, יהודי רותח ("א ווארימער איד, א הייסער איד"), ובענינים של קדושה הנך עוסק בלהט, ואפילו אותו יהודי ששומע איך עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי חס, אלא שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרך בדרך", כב' הפירושים שבזה – מל' חלישות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי "חס" לענינים של קדושה.

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, ע"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישנה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, ע"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובנ"י יצאו מגלות לגאולה,

דכאשר יקיימו בני ישראל את ה"מחה תמחה", יקיים גם הקב"ה את ה"מחה אמחה"²⁵, וכמבואר²⁶ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²⁷, וכמ"ש²⁸ "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגום²⁹ על המילים "מדור דור" – "דרא דמשיחא",

יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, י"א אדר ה'תשל"ב - בלתי מונה)

(23) שה"ש ח, ו. וראה ד"ה באתי לגני תשי" ס"ב
 (24) (סה"מ תשי" ע' 113). ד"ה זה תשי"ב ס"ג (סה"מ מלוקט ח"א ע' כב-ג). ועוד.
 (25) שמואל א' טז, ז.
 (26) בשלח שם.
 (27) פרש"י בשלח שם, טז. תנחומא ס"פ תצא. פסיקתא דר"כ ופסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט, ז.
 (28) בשלח שם.
 (29) יונתן בן עוזיאל.

